

[0477]

IN HYLPER STAVERING

I. Oanrin

Hwa't him hjoeddedei as net-Hylper sette wol ta it lêzen fan Hylper teksten moat him praktysk biheine ta stil lêzen hwant ienheit yn de stavering en - hwat slimmer is - yn de notearring fan de útspraak is der net. Sj. van der Kooi syn *Hînlepper Fortoltjes* (1930) binne der yn 'e stavering hwat rûch ôfkommen en syn opjefte fan de útspraak strykt gauris net mei hwat T. van der Kooy Dsn (tonei vdK) seit yn *De taal van Hindeloopen* (1937). En dat wurdt allegearre net better as we swierder geskut oanrukke litte lykas L.P.H. Eijkman syn *Phonetische beschrijving* fan 1913 en B. de Boer syn *Studie over het dialect van Hindeloopen* fan 1950. Minder wiidweidige stúdzjes lit ik mar bûten biskôging.

Fansels binne generaesjeforskillen debet oan in part fan de tsjinstellingen, mar der is mear. Der is deabidaerd net altyd sa skerp harke of krekt notearne as moast. It seit himsels dat de tsjinstellingen har fierwei meast oppenearje yn de lûden en dan bidoel ik fansels net yn it brûken fan ûngelikenze fonetyske systemen: dy soene wol op elkoar passe kinne, mar dat is dus net rounom sa. Likegoed komt men ek dêr foar nuvere dingen to stean. In foarbyld: De Boer (22-23) forskout it forskil yn de stamlûden fan [bantiəs] 'beantsjes' en [baNtiəs] 'bantsjes' nei it dêroan folgjende bylûd en notearret resp. in (palatale) [n] en in (normale) [N]. Dêr kin men yn de stavering net folle mei. Dan bin ik heel hwat wizer mei Sj. Zeijl syn oplossing yn *Op it Hylper IV* (ms.), dy't dêr resp. ä (licht ek in gaedlik fonetysk teken) en a stavert. Dy [ä] sit dus yn tusken de [a] en de [ɛ] fan [kɛne] en [wɛnə] (De Boer 102, 183).

It kin net oars as de Hylpers moatte oars as vdK foar har stavering to seil gean op 'e Fryske *hwer't dat kin*: net alle Hylper lûden hawwe wjergaders yn it Frysk en yn de Fryske stavering sitte heel hwat omstriden punten en dêr kinne de Hylpers better eigen wegen gean nou't se der foar set wurde om foar har wurdboek de goede kar to dwaen.

Ik sil my yn it folgjende yn haedsaek biheine ta de lûden, mar in pear tekens foar net-lûden moat ek hwat fan sein wurde. It alderearst needsaeklike prinsipe by it meitsjen fan in stavering is dat forskillende lûden ek forskillend stavere wurde. Dêr sil ik my sa folle mooglik oan bisykje to hâlden. Fierders sil hwat de rigels oanbilanget sa konsekwint mooglik trochfierd wurde dat nei in koart lûd en foar [ə] in út ien letter bistand bylûdteken fordûbele wurdt; it is dúdlik dat de *ch* en in heallûd as de [ɥ] dêr net ûnder falle kinne. Der sille ek gefallen wêze dêr't njonken in oplossing-alheel-neffens-it-boekje oare staveringen tinkber binne dy't praktysk tige oannimlik binne: aldergeloks is der by in ding as staverjen speuling tusken goed en forkeard.

II.1 It teken r

Ek by de meast forantwurde stavering moatte rigels leard wurde, bg. foar hokker bylûden at de *r* stom is, alteast as de stomme *r* skreaun wurdt en dat moat er, ek yn it Frysk, wol, sil it wurdbyld ynternasjonael herkenber bliuwe. Hwant alle bisibbe talen skriuwe dêr in *r* en in stomme *r* hoecht dêr gjin stipe to hawwen fan bisibbe foarmen mei in wol útsprutsen *r*. It alternatyf soe it Hylpersk - en it Frysk - yn de bisteande sitewaasje it útsjoch jaen fan in patois. By in tiidwurd as Frysk *stjûre* soe men dan bg. útgean moatte fan twa stammen, ien mei *r* en - foar foarmen as *stjûrst*, *stjûrt*, *stjûrde* ensfh., *stjûrd* - ien sûnder.

Der is yn forbân mei de *r* foar my noch in oare kwesje yn de Hylper staveringspraktyk, dy't ik by de lange ienlûden op it aljemint bringe wol (sj. ûnder IV).

II.2 De tekens v en u(w), u en uw

Yn it Frysk is it ûnderskie tusken [w] en [u] sa't we dat fine yn *haven* [ha:wən] oan de iene kant (mei -ww- yn *hawwe* as fariant nei in koart lûd) en (wy) *jowe*, *douwehok* moai goed regele. Mar as vdK yn Hylper *skuu-we* [sky:və] 'skouwe' in *w* set, moat er de *u* wol fordûbelje om gjin útspraak mei [y] to krijen, mar dat is net genôch: der moat ek noch in streekje yn foar it ûnderskie mei *skruuwe* 'skriuwe', dat vdK (27) mei [y:] hearde, mar mei in bilabiale *w* fansels. Hy hie koarter krieme kind, hie er *skuve* skreaun: de *u* yn iepen wurdlid koe net oars as lang wêze, as syn stavering goed fan opset wie. Zeijl (16) heart yn *skruwe* in [y] en ien *u* is foar him dus genôch. In fariant is *skriuwe* (Zeijl 16), dy't De Boer (179) werjowt mei [skriuə], in oare útspraak dus as yn it Frysk. Hwerom dan eigentlik net to skriuwen *skriwe*, as -w- dochs allinnich mar [u] foarstelle kin? My tinkt dat Zeijl wiis dien hat en skriu w dêr *uw*, hwant troch al it trochinoartizen fan *v* en *w* yn't Hylpersk soe *skrive* wolris [skriuə] útsprutsen wurde kinne. Dêrmei hawwe we dizze rigel to pakken: [u] wurdt *ynterfokalysk* nei *u* - en *û* - skreaun as *w*, nei alle oare tekens as *uw*.

'Skouwe mei in boom' is yn it Hylpersk net *skuve*, mar *skoewe* (Zeijl 18), dat ik *skûuwe* staverje (sjoch ûnder IV) en dat De Boer (179) werjowt mei [sku:ə], om't de [u] yn de foargeande [u:] bibakt is. Ik soe, om't it in twasyllabich wurd is en net op ien streek stiet mei Frysk 'koe' [ku:ə], dochs mar leaver [sku:uə] notearje en Zeijl hat dat tocht ik goed oanfield troch der in *w* yn to setten. Ik leau - en yn dat stik forskil ik mei Zeijl - dat we dy *w* yn *alle* forlykbere gefallen skriuwe moatte en dêrmei de rigel oanhâlde dat we nei oare tekens as *u* en *û* de [u] mei *uw* werjowe. Dus net *bisaaue* en *Leauert*, mar *bisaauwe* 'bisauwe' en *Leauwert* 'Ljouwert'.

De tekens *aau*, *au*, *eau* en *ou* kinne *finael* en *foar in bylûd* mei in *u* ta. Foarsafier't it foarkomt soe ik *finael*

en foar in bylûd wol *èuw*, *iiuw*, *iuw* en *öuw* (*fiuw* 'fiif', *skriuw*(*t*), *stiuwch* 'stiif': vdK *stieug*, *blöuw* 'bleau') skriuwe. Wurdt [u] werjown troch *w*, dan bliuwt dy rounom: *dûûwd* (vdK *doe_wd*) 'treun', *skreuw*(*t*) 'skreaut' (*sj. V.4*).

Nei it foargeande is oer de stavering dit noch op to merken. It teken foar de [u] wurdt *net* fordûbele nei in koart lûd en foar in [ə]. Dat jowt by ôfbrekken oan de ein fan de rigel wûnderlike konsekwinsjes, sa't we klear sjen kinne by Frysk (wy) *jowe*, as dat ôfbrutsen wurde moat ta (wy) *,jo- we*. Dat der midden yn de stam brutsen wurdt, is neat sûnders; dat ha wy ek yn Frysk *hâl- de*. Mar om't de *w* net fordûbelje kin as er [u] oantsjut, moatte guon lange ienlûden skreaun wurde mei in dûbel teken, ek oan de ein fan in wurdlied. Dat sadwaende *skûûwe* en *dûûwe*, en ek by ôfbrekken *skûû- we* en *dûû- we*.

III. 1 De koarte lûden [a], [ä], [ɛ], [ɪ], [o], [œ] en [ʌ]

De earste trije lûden binne ûnder *I* al neamd. Guon oaren fine wy by vdK brûkt yn *ittik* 'jittik', *tirm* 'term', *krödde* 'kroade', *örzer* 'earizer'. Mei Zeijl (11,14) achtsje ik it oerstallich en set op 'e lûden yn *ronne* 'rinne', *to* 'ta' en *wurrich* 'wurch' in diakritysk teken sa't vdK docht, en allikemin as dat lûd oan de ein komt lykas yn *su* 'sa'. Wy kenne de *æ* út it Frânsk yn it teken *æu* (yn in wurd as *manœuvre*, mar ik wit net fan in *æ* op himsels. Ofsjoen dêrfan is de *ö* tocht ik oer alle boegen it bêste teken.

III.2 De koarte lûden [i], [ɔ], [u], [y] en [ə]

It Frysk stavert de [i] as *y*, mar yn iepen wurdlied *i* en jaget dêrtroch de boel yn 'e bulten, hwant de [i:] wurdt yn iepen wurdlied ek *i* stavere. Ynsté fan *strike* soe ik de Hylpers mei klam oanriede wolle om tonei *strykke* to skriuwen of byneed *stryke*, hwat gjin kwea kin, om't we de [i:] nea mei *y(y)* staverje.

De Noardfriezen brûke foar de [ɔ] it ynternasjonale teken *å*. Troch de keppeling fan ús Frysk oan it Hollânsk liket der to uzes hwat tsjinnichheit to bistean yn it brûken fan dat teken yn wurden dy't we nou mei in *o* staverje, lykas *fok*, *stok* ensfh.; foar it lûd yn *dat*, *kast* ensfh. soe it licht oars lizze. Hawar, om my, mar net con amore, it teken *ò* dan mar, foaral net to bitizen mei it fonetyske teken [ò], dat it lûd yn Frysk *bok*, *jok* ensfh. werjowt. Hoe breanedich at der rjochtdei houden wurde moat vn dizze sektor fan de stavering, docht klear bliken oan dy foarbylden dy't yn it Hylpersk in [ɔ] en yn it Frysk in [ò] hawwe, lykas bg. *òp* 'op', *dròk* 'drok', *fòlgje* 'folgje'.

Mei de [u] is it yn de Fryske stavering in tizeboel fan komsa. Dêr wurde de *û* en it hopeleaze *oe*-teken foar brûkt (*bûk*, *hoeke*), mar beide tekens kinne ek in lang lûd (*hûs*,

koeke) en dan nochris in twilûd (*sûr, foet*) oanjaen. Wolle de Hylpers der ek sa'n tizeboel fan meitsje? Lit ús nei it foargeande earst effen fêststelle dat it kapke op 'e *u* mei kwantiteit neat en mei kwaliteit (it is gjin [ʌ] of [y]) alles to meitsjen hat. Zeijl stavert my alheel nei 't sin, as er de koarte it inkele teken *û* jowt, bg. yn *hûnd* 'houn' en *skûrre* 'skuorre' (dêr't er alheel neffens de rigel it bylûd fordûbelt, mar hwerom dan net yn *krûpe*?) (16-17).

It Frysk stavert de [y] yn *nút* en de [y:] yn *drúf* gelyk: al wer gjin goed foarbyld foar de Hylpers. De oplossing liket op dy by de [i]. Mei Zeijl (15) staverje ik *nút*, mar it mt. is by my *núten* of byneed *núten*, hwat gjin kwea kin, om't we it teken *ú* by de [y:] sjitte litte kinne.

Oan de [ə] hoege net folle wurden smoarchmakke to wurden. Ik kin it skoan lykfine mei Zeijl (10-11) syn oansluting by de hjoeddeiske Fryske stavering, bg. *in, it, bitanke, lestich, wûnderlik*. Om't *bi-* nou yn it Hylpersk útsprutsen wurdt lykas yn it Frysk, soe Zeijl, nim ik oan, ek grif meigean yn *be-*, as it Frysk it dêrta foroarje soe. Sa gean ik ek jerne mei yn it skriuwen fan in *o* yn it foarheaksel *for-* (Zeijl 34), ek al wurdt dêr yn it Hylpersk trochstrings [ə] sein. Net neamd to wurden hoege al dy gefallen dêr't it Hylpersk mei it Frysk gewoan in *e* stavert.

IV. 1 *De lange lûden* [a:], [e:], [ɛ:], [i:], [o:], [ɔ:], [œ:], [u:] en [y:]

Yn forbân mei de *r* is der by lange lûden in kwesje dêr't ik op syn sêftst sein twiivlich bin hwat der stavere wurde moat. By De Boer (û.o.34-35) is der in oerdreaune driuw ta biheinen to konstatearjen as it giet om it tal fonemen dat it Hylpersk ha soe. Dúdlike twilûden en dúdlike ienlûden wurde al gau op ien heap smiten as der gjin ideale pearen foun wurde. Ik bin bang dat de fonologie-idéen oer Hollânske wurdpearen as *boos-boor* (dêr't it lûd opfette wurdt as ien foneem) by De Boer to folle ynfloed hawn ha. Dy ynstelling wurket troch yn syn fonetyske werjefte: by itselde wurd komt soms de teory, soms de natuer boppe ('1000' is by him op s. 80 [tu:zən], op s.75 [tu:əzən]; it wurd foar 'stoel' is op s.73 [stu:l], op s.34 [stu:əl]). Yn it Frysk diftongearje sokke ienlûden altiten foar [r]. By De Boer (172) fynt men [du:riə] 'duorje' en al of net yn neifolging dêrfan heart Zeijl (17) yn *doerje* in ienlûd. As dat sa is, hwer komt dan by vdK (60) de ynferieure *a* yn *doê_ad* wei? Dy hat der dan dochs grif al west *ear't* de [r] foar de dentaal weiwaerd? Hwerom soe de [r] yn it Hylpersk fokalisearje as er it yn it Frysk net docht? Ik tink dat it sa is: foar de [r] wurdt in oarspronklik lang lûd automatysk diftongysk útsprutsen en kin dêrom straffeless as ienlûd notearre en opfette wurde. Foar elk oar bylûd komt de wierheit foar 't ljocht.

Yn fierwei de measte gefallen kin ik yn Zeijl syn stavering foar de ienlûden meigean: ik twifelje lykwols mear as in bytsje yn de gefallen dêr't dy lûden folge wurde fan in *r*, sa't hjirfoar al bliken dien hat. Koartom, ik soe staverje wolle by

- [a:] - *aaklik* 'aeklik', *ame* 'beppe', *waa* 'hwa' (Zeijl 2);
- [e:] - *breef* 'brief', *brede* 'briede', *see* 'sie' (Zeijl 6);
- [ɛ:] - *sêk* 'siik', *bêde* 'biede', *trê* 'trije' (Zeijl 5);
- [i:] - *wiif* (vdK); *bibel*, *nii* 'nij' (Zeijl 9 fordûbelt fanwegen *strike* de *i* yn *bibel*; sjoch ûnder III.2);
- [o:] - *dook* 'doek', *koke* 'koeke', *goo* 'goed' (Zeijl 13);
- [ɔ:] - *môn* 'moarn', *kômen* 'kamen', *sô* 'soad' (Zeijl 12);
- [œ:] - *töterje* 'toeterje' (Zeijl 14);
- [u:] - *rûuf* 'roef', *rûven* 'roeven', mar *dûûwe* 'triuwe' (sj. ûnder II.2), *kûû* 'kou'. - Zeijl (17-18) brûkt foar [u:] en [u:ə] it teken *oe*, hwat neffens ús prinsipes ûnforantwurde is. Bûtendat is by Zeijl noch alris forskil mei vdK dy't de wurden foar 'bloeije', 'loegje', 'roef' en 'sûge' mei in twilûd stavert (51, 111, 139, 152), en mei vdK (106, 111) en De Boer (75) beide yn 'e stavering fan de wurden foar 'krûd' en 'lûd', dy't dêr in twilûd staverje.
- [y:] - *druuf* (Zeijl 16), *druven* (Zeijl 16 fordûbelt hjir sûnder needsaek de *u*).

IV. 2 It Hylper [ʌ]-lûd

Wurden as *deun*, *heupe*, *leugen*, *sneu* hawwe yn it Frysk in [ö:], mar yn it Hylpersk in [ʌ:]. Om't it Hylpersk gjin [ö:] -lûd hat, bliuwt it *eu*-teken biskikber foar har [ʌ:].

IV.3 De Hylper lûden [I:] en [ò:]

Yn it Frysk jilde [e:] en [o:] as de lange wjergaders fan de [I] en [ò]. It Hylpersk hat dy lange lûden ek, mar boppedat in [I:] en in [ò:], dy't net maklik to staverjen binne, binammen de [I:] net. Zeijl is tolânne komd by de tekens *ea* (7) en *oa* (12) en stavert *seal* 'seil', *doaf* 'dôf'. Dat makket fansels - mar Zeijl lûkt dy konsekwinsje spitigernôch net - dat dy tekens *net* mear biskikber binne foar de Hylper twilûden [I:ɔ̯] en [ò:I] dy't yn it Frysk oerienkomme mei [Iə] en [òə]. Op bitingst dat dy twilûden in eigen teken krije (sj. ûnder V.2) gean ik jerne mei yn Zeijl syn stavering foar de [I:] en [ò:].

IV.4 Fan [a:] nei [å:]

In tal wurden mei - by de âlderein - [a:] foar de palatale *l*, *n* en *t* notearret De Boer (24) by de jongerein mei in [ɔ:].

Zeijl (4) forliket mei it lûd yn Ing. *father*. It liket as ha wy hjir to krijen mei in lûd tusken [a:] en [ɔ:] en nei analogy fan hwer't Arne Spenter yn *Der Vokalismus /.../ in der schm. Mundart* s. 30 op komt, soene we it fonetysk werjaen kinne mei [å:]. By Zeijl is gjin aparte stavering útsteld, mar as it wurdboekje op 'e iene of de oare wize de jongereinfariant meinimme wol, soe dy ek leafst in stavering ha moatte. Hwat to sizzen fan â? We ha dan trije tekens dêr't it kapke kwaliteit en kwantiteit oanjowt: â, ê en ô. Sjoch ek ûnder V.1.

V. Twilûden mei in net artikulearre twadde komponint

V.1 Fan [a:ɪ] nei [å:ɪ]

Deselde kwesje as yn IV.4 docht him foar by de [a:ə] yn wurden as *klaen* 'klean', *aete* 'pake'. De jongerein seit dêr neffens De Boer (24) in [ɔ:ə], mar Zeijl harket sa't liket skerper, hwant hy komt (3) mei it pear [a:ɪst] - [ɔ:ɪst], dat wy leaver notearje soene as [å:ɪst] - [ɔ:ɪst] en dat wy yn it Frysk kenne as *east* - *oast*. De Hylpers prate neffens him fan *it aest* [a:ɪst] (strjitte), mar fan *de ôest* [ɔ:ɪst] (Ynje). Oanslutend by ús útstel foar de [å:] yn IV.4 skriuwe we dus de [å:ɪ] leafst as *âe*. Dat *âest* kin sa yn it wurdboek op ien lemma komme mei *aest*.

V.2 De twilûden [ɛɔ], [ɛ:ɔ], [Iɔ], [I:ɔ], [i:ɔ], [ð:ɪ], [ɔ:ɪ], [u:ɪ] en [y:ɔ]

De twadde komponint fan dizze twilûden wurdt by flakkere artikulaesje [ə]. Ut it Frysk witte we dat dy komponint slim to staverjen is; soms wurdt it *e* (*kies*, *flues*), soms, as in *e* bitizing jaen soe mei oare tekens, in *a* (*heas*, *hoas*). Zeijl siket it dêr ek yn. Lit ús sa staverje, de

[ɛɔ] as *èa* (Zeijl 5): *sèarne* 'tsjerne'; tink om it fordûbele bylûd nei dit koarte delgeande twilûd (sj. vdK 141);

[ɛ:ɔ] as *êa* (Zeijl 6): *êarst* 'earst', *swêard* 'swurd';

[Iɔ] as *ia* (Zeijl 8): *bitiadde* 'bitsjutte', *biard* 'burd': ek hjir bylûdfordûbeling nei koart delgeand twilûd;

[I:ɔ] as *éa* (as forskil mei de *ea* ûnder IV.3): *kréas* 'kreas', *béars* 'bears' (vdK 105, 46 stavert *éé_a*);

[i:ɔ] as *ie* (Zeijl 10): *iend* 'joun', *priend* 'preaun';

[ð:ɪ] as *óa* (as forskil mei de *oa* ûnder IV.3): *stóater* (De Boer 73) *stóarnd* 'stoarn' (forl. Zeijl 29);

[ɔ:ɪ] as *ôe* (Zeijl 12-13): *môelken* 'molke', *sôed* 'soad';

[u:ɪ] as *ue* (Zeijl brûkt hjir *oe*, wat byneed kin - al koe dat teken better band wurde út it Frysk, mar dan kin er it net tagelyk brûke foar [u:]; sj. ûnder IV.1): *lûed* 'lûd', *tûezen* 'tûzen' (De Boer 75);

[y:ɔ] as *ue* (Zeijl 35): *kuer*, *suertsje*, *aiventuer* 'aventûr'.

V.3 De twilûden [ḁ], [a:̥] / [ã:̥], [ɛ̥], [œ̥], [ò:̥], [ɔ:̥], [u:̥]

Mei Zeijl, dy't ik yn haedsaek folgje, skriuwt ik gjin -j- nei [i] en foar [ə] en stavere

[ḁ] as *ai* (De Boer 42, Zeijl 20): *baim* 'beam', *aich* 'each';

[a:̥] as *aai* (De Boer 42, hwerom stavert Zeijl 20 'lange *aa* + *j*' as *aei*?): *aai* 'aei', *daaie* 'daeije'; en dus de

[ã:̥] as *âi* (sj. IV.4 en V.1): *âi* 'aei', *dâie* 'daeije';

[ɛ̥] as *ei* (De Boer 42, Zeijl 21): *dei*, *kleie* 'kleije';

[œ̥] as *öi* (Zeijl 23, dy't 'fluit' *fluter* skriuwt): *möike* 'muoike', *möier* 'moaijer', *möist* 'moaist';

[ò:̥] as *oai* (De Boer 39, Zeijl 24): *noait*.

[ɔ:̥] as *ôi* (Zeijl 23): *lôi* 'lei' (doetiid), *môi* 'moai'.

[Δi] as *uj*: *bujje* 'boargemaster'.

[u:̥] as *ûui* (De Boer 39; sj. IV.1 ûnder [u:]): *grûûie* 'groeije'; *oei* soene net-Hylpers útsprekke as [ui];

V.4 De twilûden [ḁ], [a:̥], [ɛ̥], [œ̥], [I:̥], [i̥], [i:̥], [ɔ̥] [Λ:̥], [u:̥], [y̥]

Yn fierwei it measte kin ik it lykfine mei Zeijl, mar it skriuwen fan *u* of *uw* foar [u̥] forskilt (sj.II.2), sadwaende

[ḁ] as *au* (Zeijl 21): *naule* 'nawle'; *au*! (vdK 45);

[a:̥] as *aau* (De Boer 39, Zeijl 25): *blaau* 'blau', *Baaukje*;

[ɛ̥] as *èuw* [œ̥] as *öuw* (De Boer 42, Zeijl 21; sj. ek by [ɔ̥]): *fèuwer* / *föuwer* 'fjouwer', *blöuw* 'bleau';

[I:̥] as *eau* (De Boer 39, Zeijl 21): *leaut*, *sleau* (wens);

[i̥] as *iuw*: *bliuw* (e), *stiuwch* 'stiif' (Zeijl 22 *stiuch*);

[i:̥] as *iiuw* (Zeijl 22): *fiiuw* 'fiif';

[ɔ̥] as *ou* (Zeijl 22): *tou* 'tou', *nougen* 'njoggen' *fouwer* 'fjouwer'; neffens De Boer 43 is [ɔ̥] = [ḁ]!

[Λ:̥] as *euw* (Zeijl 25): *skreuwe* 'skreauwe', *greuwen* 'greauwen';

[u:̥] as *ûuw* (vdK 60): *dûuw* 'dou' sb., *dûuwe* 'triuwe';

[y̥] as *uw* (Zeijl 25): *bluwe* 'bliuwe', *skruwe* 'skriuwe';

VI. De staveringen fan it fokalisme neffens it abie

1. a [a]	15. â [ɛ:]	30. ii [i:]	45. oo [o:]
2. a- [a:]	16. ea [I:]	31. iuw [i:̥]	46. ou [ɔ̥]
3. â [ã:]	17. èa [ɛ̥]	32. iuw [i̥]	47. u [Λ]
4. aa [a:]	18. éa [I:̥]	33. o [ò], [ə]	48. u- [y:]
5. aai [a:̥]	19. êa [ɛ:̥]	34. o- [o:]	49. ú [y]
6. aau [a:̥]	20. eau [I:̥]	35. ò [ɔ]	50. û [u]
7. ä [ä]	21. ee [e:]	36. ô [ɔ:]	51. û- [u:]
8. ae [a:̥]	22. ei [ɛi]	37. oa [ò:]	52. ue [y:̥]
9. âe [ã:̥]	23. eu [Λ:]	38. óa [ò:̥]	53. ûe [u:̥]
10. ai [ḁ]	24. èuw [ɛ̥]	39. oai [ò:̥]	54. uj [Δi]
11. âi [ã:̥]	25. euw [Λ:̥]	40. ö [ø]	55. uu [y:]
12. au [ḁ]	26. i [I], [ə]	41. ö- [ø:]	56. ûû [u:]
13. e [ɛ], [ə]	27. i- [i:]	42. öuw [ø̥]	57. ûûi [u:̥]
14. e- [ɛ:]	28. ia [I̥]	43. öi [ø̥]	58. ûûw [u:̥]
	29. ie [i:̥]	44. ôi [ɔ:̥]	59. uw [y̥]
			60. y [i]